

BUCURIA DOMNULUI - TĂRIA VOASTRĂ

„A doua zi, capii de familie din tot poporul, preoții și leviii, s-au strâns la cărturarul Ezra, ca să audă tâlcuirea cuvintelor Legii. Și au găsit scris în Lege că Domnul poruncise prin Moise, că fiii lui Israel trebuie să locuiască în corturi, în timpul sărbătorii lunii a șaptea. Atunci au trimis să răspândească vestea aceasta în toate cetățile lor și la Ierusalim: «Duceți-vă la munte și aduceți ramuri de măslin, ramuri de măslin sălbatic, ramuri de mirt, ramuri de finic, și ramuri de copaci stufoși, ca să faceți corturi, cum este scris». Atunci poporul s-a dus și a adus ramuri, și au făcut corturi pe acoperișul caselor lor, în curțile lor, în curțile Casei lui Dumnezeu, pe locul deschis dinaintea Porții Apelor și pe locul deschis de la poarta lui Efraim. Toată adunarea celor ce se întorseseră din robie a făcut corturi și au locuit în aceste corturi. Din vremea lui Iosua, fiul lui Nun, până în ziua aceasta, nu mai făcuseră copiii lui Israel așa ceva. Și a fost o foarte mare veselie. Au citit în cartea Legii lui Dumnezeu în fiecare zi, din cea dintâi zi până la cea din urmă. Au prăznuit sărbătoarea șapte zile, și a fost o adunare de sărbătoare în ziua a opta, cum este poruncit.“

Capitolul 8 al cărții lui Neemia ne arată că tot orașul stătea sub semnul unei mari bucurii. Cu puțin timp înainte, aceiași locuitori zăceau în adâncă mâhnire, în fața ruinelor

cetății. Dar în scurt timp, situația s-a schimbat. Sub conducerea curajoasă a lui Neemia, opera de reconstrucție a reușit ceea ce însemna mare lucru pentru apărarea și siguranța cetățenilor Ierusalimului, deși, la un moment dat, îi cuprinsese descurajarea și începuseră să șovăie. Batjocura și amenințările vrăjmașilor erau greu de îndurat, iar căratul molozului începuse să-i istovească. Totuși, întregul popor a continuat să rămână unit și stăruitor în lucrarea începută. Aceasta era o condiție indispensabilă pentru reușita proiectului lui Neemia. Acum, însă, sosise momentul să decoreze străzile orașului. Cu toții alcătuiau un cortegiu de sărbătoare bucuroși de izbânda obținută. Orașul întreg era cuprins de bucurie. Nu lucraseră în zadar, fiindcă mâna cea bună a lui Dumnezeu îi ajutase să realizeze lucrarea.

În acest eveniment se anticipează ceva din atmosfera minunată a Noului Legământ. Biserica lui Cristos formează și ea un cortegiu de sărbătoare, împodobit cu bucurie și recunoștință, în Ierusalimul duhovnicesc. Esența, cât și înfățișarea creștinismului adevărat, stau sub semnul indispensabil al bucuriei. O față tristă nu i se potrivește creștinului adevărat, pe când predarea în slujba Domnului ne predis-pune la o bucurie plină de recunoștință pentru toată mila Domnului, așa cum declară psalmistul: **„Strigăte de biruință și de mântuire se înalță în corturile celor neprihăniți: dreptatea Domnului câștigă biruință!”** (Ps. 118.15).

Da, Evanghelia lui Cristos conține pentru noi tocmai vestea bună și îmbucurătoare. Deja la nașterea lui Isus Cristos îngerul lui Dumnezeu a declarat: **„...vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul”** (Lc. 2.10). Apoi, către sfârșitul vieții Sale, când trebuia să împlinească mântuirea noastră pe cruce, Cristos Însuși le spune acest cuvânt mareț urmașilor Săi: **„V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină”** (Ioan 15.11). Faptul că am fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu se datorează numai bucuriei Sale. El S-a bucurat să ne creeze,

și a făcut aceasta după buna plăcere a voii Sale. Chemarea și izbăvirea noastră explică destinația noastră eternă: am fost făcuți și răscumparați pentru a ne bucura și a deveni o pricină de bucurie. Creștinul este un om plin de bucurie și, totodată, unul care răspândește bucurie în jurul său. Ne îndeplinim misiunea care ne-a fost încredințată față de lumea în care trăim, tocmai prin slujba aducătoare de bucurie. Iar aceasta se poate vedea, în primul rând, din importanța pe care o acordăm credinței în Dumnezeu, păstrând acest dar divin în inima noastră chiar și în zbuciumul unei vieți grele și plină de amărăciuni. Oamenii acestei lumi caută să-i înduplece pe urmașii lui Cristos să nu renunțe la bucuriile și plăcerile pe care le oferă viața aceasta trecătoare. Prin înșelăciunile sale, Diavolul a încercat mereu să le amărească sufletul și să-i convingă că viața de credință este închisă și lipsită de orice bucurie. Dar, în ciuda tuturor ispitelor și greutăților, a necazurilor și nevoilor materiale, creștinii din lumea întreagă rămân statornici în credință și ascultare de Dumnezeu, inimile tuturor fiind împodobite cu bucurie și recunoștință, într-o atmosferă de solemnitate și mulțumire, așa cum s-a întâmplat și pe vremea lui Neemia, încât Vrajmașul nu-i poate răpi credinciosului bucuria Domnului.

Deci, să ne lăsăm conduși de servul minunat care a fost Neemia, pentru a pătrunde la sursa principală de adevărată bucurie. Chiar și cei mai deprimați dintre noi pot afla aici o speranță și pot primi noi puteri spirituale care țâșnesc din izvorul divin.

La versetul 10 Neemia declară: **„Bucuria Domnului va fi tăria voastră”**. În această afirmație scurtă dar puternică, stă tot secretul izbânzii pe care o istorisește cartea lui Neemia. Tăria Domnului stă la originea bucuriei cuceritoare. Că bucuria are un efect încurajator ne-o dovedește însăși experiența vieții de toate zilele. Un lucrător plin de entuziasm lucrează mai cu râvnă și nu simte oboseala. O

inimă înflăcărată de bucuria Domnului descoperă calea cea mai potrivită pentru rezolvarea problemelor grele ale vieții. Creștinul a cărui inimă este încălzită de flacăra credinței se ridică peste orice piedici și întristări, privind spre viitor plin de speranță și fiind convins că se află sub ocrotirea și călăuzirea Domnului.

De aceea, Neemia accentuează bucuria ca o realitate întăritoare, declarând: *„Bucuria Domnului va fi tăria voastră“*. Și de ce aceasta? Observăm că Neemia nu spune: bucuria în ajutorul Domnului, sau în reușita lucrării. Ci el declară că tăria noastră constă în însăși bucuria Domnului. Neemia orientează năzuința poporului către voia lui Dumnezeu, cu dorința ca toți oamenii lui să se afle printre cei ce mărturisesc din experiență, ca și psalmistul: *„Pe cine altul am eu în cer afară de Tine ? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine“* (Ps. 73.15). *„Căci la Tine este izvorul vieții, prin lumina Ta vedem lumina“* (Ps. 36.9).

Cu viața adânc înrădăcinată în Dumnezeu, observăm că din această legătură fundamentală curge în mod direct o minunată putere de bucurie în sufletele noastre. Neemia a fost sigur de misiunea pe care i-a încredințat-o Dumnezeu pentru a aduce la îndeplinire opera dificilă și complicată de reconstrucție a Ierusalimului și a realizat cu mult curaj, cu mare îndrăzneală și plin de încredere planul pe care i l-a inspirat Dumnezeu, lucrând în totul după voia Lui. Pentru Neemia, bucuria Domnului înseamnă vigoare, încurajare, întărire sufletească și biruință, alimentându-și viața din izvorul divin, care este tocmai această bucurie a Domnului.

Aceeași convingere o găsim în Noul Testament, caracterizând viața apotolului Pavel, marele lider creștin de pe vremea Bisericii Primare. Toată gândirea, acțiunile și țelurile sale erau focalizate spre Dumnezeu. La fel ca Neemia, el era omul unei singure ținte. El urmărea doar un singur

scop în viață: să-L câștige pe Cristos. Planul său privitor la alcătuirea bisericilor indica o singură piatră de temelie: Cristos, în al Cărui Nume trebuie să se închine toți cei din Cer și de pe pământ. Predicile lui erau îmbibate cu o singură temă: Cristos cel răstignit! „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva, decât pe Cristos, și pe El răstignit!“ declară Pavel. Când mărturisește unde și-a înfipt rădăcinile vieții, el spune clar: *„Pentru Cristos am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Cristos“* (Fil. 3.8). Dintr-o credință pătrunzătoare își hrănea el în permanență sufletul, plin de elanul și bucuria măreată pe care le găsisese în Dumnezeu și care îl făceau să exclame: *„Sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile“* (2 Cor. 7.4). Numai o legătură vitală cu Cristos făcea să-i tresalte inima de bucurie, asigurându-i forța necesară pentru a-și îndeplini slujba sa grea, extraordinară, vestind Neamurilor Evanghelia păcii. Pasiunea sa înflăcărată și-o exprima față de toți credincioșii, dorind fierbinte ca ei să renunțe la izvoarele bucuriilor lumești care seacă la fel ca un pârâu sub arșița soarelui, și să-și găsească satisfacția sufletească, mereu îmborsărită, în izvorul divin și nesecat al bucuriei. Și astfel, apostolul le recomandă: *„Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă! Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii!“* (Fil. 4.4).

Ne-am putea întreba de ce oare bucuria noastră nu se îmbracă cu putere biruitoare? De ce bucuriile noastre sunt așa de superficiale și trec atât de repede? Cum se face că temerile și îngrijorările le iau locul? Oare nu Se află Domnul la originea bucuriei noastre? Desigur că nu ne referim la bucuriile lumești, păcătoase, ci la acel gen de bucurie care vine de la Domnul; însă, probabil că noi ne mulțumim să beneficiem doar de anumite binefaceri ale Sale: izbândă în ceea ce facem, sănătate, călăuzire și împlinirea dorințelor; sau, poate, numai de o vreme frumoasă ori de un somn plăcut. Chiar dacă nu ne dăm seama, aceasta dovedește

că, de fapt, în centrul vieții noastre nu Se află Cristos, ci propria noastră persoană; că bucuria noastră nu urmărește voia lui Dumnezeu, ci este dependentă de împlinirea dorințelor noastre schimbătoare. Totuși, de la un capăt la celălalt, Sfânta Scriptură dă mărturie că bucuria Domnului nu este altceva decât manifestarea voinței Sale. Deci nu un sentiment religios trecător, nu o experiență mistică sau o stare extatică cunoscută din când în când, ci împlinirea în mod practic și conștient a voii lui Dumnezeu - iată ce este realmente bucuria în Domnul.

Împlinirea voii lui Dumnezeu este împletită cu ascultarea noastră. Pilda vieții Mântuitorului ne arată că bucuria Sa a fost întruna pasiunea înflăcărată de a împlini voia Tatălui ceresc. De exemplu, în legătură cu trezirea minunată care a avut loc în Samaria, El le-a spus ucenicilor: „*Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui*“ (Ioan 4.34). Deplina Sa ascultare de Tatăl, ca Fiul al Său, Îi conferea autoritate și putere divină, încât a parcurs drumul cel greu al crucii, cu bucurie, calm și încredere, oferindu-le urmașilor Lui, prin puterea bucuriei Sale, încurajarea de care aceștia aveau atâta trebuință: „*V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină*“ (Ioan 15.11).

Pe vremea lui Neemia, inimile celor implicați în opera de reconstrucție a Ierusalimului nu erau pline de bucurie doar la vederea zidurilor reconstruite, a porților reparate sau a caselor pe care le zidiseră în interiorul Ierusalimului. Bucuria lor avea o cauză mult mai profundă: cărturarul Ezra trebuia să vină în fața întregului popor cu Legea Domnului și s-o talmăcească așa încât cu toții, mari și mici, să știe și să înțeleagă care este voia lui Dumnezeu.

Și îndată ce le-a fost descoperită voia lui Dumnezeu, cerințele sfințeniei și binecuvântările îndurării Lui, evident că poporul ales trebuia să se conformeze voinței divine.

Ca semn că au priceput ce aveau de făcut, copiii lui Israel au ascultat îndemnul căpeteniilor, reinstituind sărbătoarea Corturilor. În chipul acesta, ei au putut recupera ceea ce pierduseră din vedere, și anume să acorde întâietate lucrurilor divine. Procedând astfel, deodată a izbucnit o mare veselie în inimile oamenilor care umpleau străzile orașului, încât textul ne spune: „*Și a fost o foarte mare veselie*“ (v. 17). „*...s-au veselit mult, căci înțeleseseră cuvintele care li se tâlcuiseră*“ (v. 12). Auzirea, înțelegerea și împlinirea Legii lui Dumnezeu erau pentru toți locuitorii Ierusalimului izvorul unei bucurii adevărate.

O ascultare fără condiții, fără rezerve și fără murmure față de voia lui Dumnezeu - iată care este sursa bucurie viabile pe care o oferă creștinismul. Spre deosebire de orice operă din literatura universală, Biblia ne transmite revelațiile divine, care aduc inimii omenești adevărata fericire. Probabil că, la început, mulți cititori întâmpină anumite dificultăți în vederea înțelegerii voii lui Dumnezeu. S-ar putea ca, la un moment dat, să avem impresia că ne apăsă niște nori grei care învăluie drumul vieții și ne înfricoșează. Dar atunci când privim înspre voia lui Dumnezeu, nu doar ca niște simpli spectatori, ci ca actorii chemați s-o aducă la îndeplinire, nu mai avem nici o reținere, ci purcedem deciși întru împlinirea ei, fiind învăluiți și noi, ca Moise pe Muntele Sinai, de strălucirea gloriei dumnezeiești. El s-a suit pe munte nu cu scopul de a privi mai de aproape norul slavei lui Dumnezeu, ci fiind înconjurat de acest nor, el a fost învăluit de strălucirea măreață a prezenței lui Dumnezeu, Care i-a vorbit ca unui prieten și i-a dat Legea izvorâtă dintr-o dragoste pătrunsă de sfințenie, adevăr și îndurare față de poporul ales. Atunci o putere măreață și sfântă care radia în jurul lui Moise, i-a umplut inima, iar fața lui strălucea ca razele soarelui.

Dorința fierbinte de a cunoaște și a împlini voia lui Dumnezeu, încrederea deplină în Cuvântul Său divin, va

face să fie luminată și cărarea vieții noastre, descopreindu-ne dragostea măreață a lui Dumnezeu față de noi, niște slabe ființe omenești. Hotărârea noastră energică de a ține Calea Domnului și a trăi în ascultare permanentă de Cuvântul Său produc o bucurie crescândă în inimile noastre, iar paginile Cărții Sfinte devin pentru noi izvorul limpede și nesecat al unei veselii veșnice.

Dar textul nostru precizează că, înainte de bucuria adevărată, plânsul brăzda cu lacrimi fețele poporului: „*Căci tot poporul plângea când a auzit cuvintele Legii*“ (v. 9). Bucuria a izbucnit după lacrimi. Întreaga Biblie afirmă mereu această realitate, că numai trecând prin lacrimi ajungem la bucurie, pentru ca sufletul căutător de pace să poată fi răcorit.

Să ne întrebăm, deci: de ce au plâns locuitorii Ierusalimului atunci când au ascultat citirea Legii? Ei bine, era un plâns copleșitor fiindcă au luat cunoștință din textul Legii despre sfințenia, măreția și dragostea lui Dumnezeu față de poporul Său. Ei au priceput însemnătatea oblăduirii minunate a lui Dumnezeu, Care povățuiește sufletul credincioșilor Săi spre o țintă nobilă: mântuirea lor. Înțelepciunea câștigată prin ascultarea cuvintelor Legii lui Dumnezeu le-a stors lacrimi de pocăință, fiindcă, în lumina dragostei divine, tot poporul și-a recunoscut starea de păcătoșenie, răzvrătirea, nemulțumirea, cărtirea și abaterile de la poruncile Domnului. Citind cărțile lui Moise, ei au aflat că: „*Domnul este încet la mânie și bogat în bunătate, iartă fărădelegea și răzvrătirea*“ (Num. 14.18) și astfel, după plânsul pocăinței, au cunoscut bucuria și veselia pe care le aduce în inimă îndurarea Domnului.

Starea aceasta de lucruri a rămas neschimbată până în zilele noastre. Bucuria lui Cristos pătrunde mai adânc într-o inimă zdrobită, când din propriile noastre justificări și scuze n-au mai rămas decât niște cioburi. Se spune că într-o anumită regiune, se aplică un procedeu neobișnuit

pentru obținerea materialului necesar fabricării viorilor. Lemnul respectiv este mai întâi spart în bucăți, care sunt apoi lipite împreună. După uscarea materialului, procedeul se repetă, de data aceasta lemnul fiind rupt în bucăți și mai mici. Așa se tratează materialul de fabricație al viorilor, din bucăți lipite una lângă alta, ca să-i dea soliditate și sonoritate, până ce iese vioara cu sunetul frumos și pătrunzător.

De ce am spus această pildă? Ne dăm seama că ea conține un adevăr, care se referă la miezul Evangheliei, atunci când ne vorbește despre crucea lui Cristos. Da, tocmai crucea, care de fapt este locul de jale, dar acolo a fost făurită bucuria mântuirii noastre; la cruce se află izvorul întăritor de bucurie, care nimicește egoismul nostru, care condamnă mândria noastră, care pătrunde până în străfundurile ființei noastre. Lucrarea divină este aceea care sfărâmă scuzele și dezvinovățirile noastre, care face ca întristarea să ne cuprindă inima și ochii să ni se umple de lacrimi grele pentru păcatele comise. Zdrobirea firii noastre vechi, spargerea în fărâme a inimii noastre împietrite – lucrare pe care o face crucea Domnului Isus Cristos – ne conduce la o experiență minunată, când observăm că în locul iubirii de sine care a fost distrusă curge o putere cu totul nouă, pe care o putem numi puterea îndurării și bunătății Domnului, destinată mântuirii sufletului nostru în deplină bucurie. Bucuria aceasta este profundă și reală, vie și puternică, și ea nu se lasă acoperită și stinsă sub cenușa întristărilor și necazurilor zilnice; dimpotrivă, chiar dacă obrazii ne sunt brăzdați de lacrimi datorate suferințelor, greutăților și stărilor tensionate prin care trecem, această bucurie a Domnului face să ne strălucească ochii pentru ca bucuria noastră să fie deplină.

În felul acesta, Dumnezeu face să devenim și noi o pricină de bucurie pentru alții, așa cum au fost pe vremea lui Neemia locuitorii Ierusalimului, aceștia, primind Legea lui Dumnezeu cu bucurie, au devenit la rândul lor o pricină de bucurie.

Fiind cu toții adunați la Sărbătoarea Corturilor, Neemia decretează, cu prilejul acestei solemnități: „*Duceți-vă de mâncați cărnuri grase și beți băuturi dulci, și trimiteți câte o parte și celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniți căci bucuria Domnului va fi tăria voastră*“ (v. 10). „*Și tot poporul s-a dus să mănânce și să bea. Și au trimis câte o parte și altora, și s-au veselit mult. Căci înțeleseră cuvintele care li se tâlcuiseră*“ (v. 12).

Luată în chip spiritual, toate acestea ar trebui să se petreacă la fel și printre cetățenii Ierusalimului duhovnicesc, în Biserica lui Cristos. Fețele creștinilor trebuie să radieze o bucurie divină. Viața noastră pe acest pământ trebuie să fie pusă în slujba bucuriei, să fim consacrați înveselirii altora, invitându-i pe semenii noștri care trăiesc departe de Dumnezeu, în ținutul întristării și în robia păcatului, să vină grabnic la praznicul harului dumnezeiesc pentru a avea și ei parte de bucuria Domnului, de bucuria mântuirii Sale.

De fapt, în viața noastră de toate zilele, când avem o mare bucurie, nu prea reușim s-o ascundem. Ea devine vizibilă prin atitudinea noastră; deodată ne simțim împinși s-o împărtășim și altora, pentru ca să devină și ei părtași bucuriei noastre. Așa se întâmplă atunci când marea bucurie a mântuirii ne-a umplut inima: n-o putem ascunde și nu încercăm s-o păstrăm doar pentru propria noastră satisfacție. Bucuria lui Isus Cristos devine pentru noi un izvor de putere activă, o forță care ne pune în mișcare. Ea sparge pe neașteptate zidurile timidității noastre, frânge barierele egoismului nostru îngust și ne smulge din comoditatea trândăviei noastre, pentru a fi copleșiți de o singură dorință, și anume: să-i facem și pe alții părtași binecuvântărilor Domnului; să le dăm din darurile pe care le-am primit noi și „*celor ce n-au nimic pregătit*“, invitându-i și pe ei la masa festivă a lui Cristos, unde atmosfera este una plină de veselie. Mare efect are o stare de veselie generală când motivația ei este corectă și izvorul de origine divină.

Dacă aprindem noaptea o lanternă și acoperim lentila cu degetul, observăm răspândindu-se în jur o lumină roșiatică. Aproape la fel se petrec lucrurile când în inimile noastre este aprinsă bucuria Domnului, prin puterea Duhului Sfânt. Pentru ochii celor din jur, viața noastră poate fi acoperită - ca lentila pe care am pus degetul -, de multe necazuri și nevoi, defecte și neplăceri, întristări sau slăbi-ciuni; se prea poate să ajungem în asemenea situații încât să nu-L putem mărturisi pe Cristos prin viu grai. Totuși ființa noastră poate difuza o căldură sufletească tainică, o bucurie contagioasă care să-i atragă pe oameni către Cristos, discret, fără multă zarvă. Bucuria Domnului poate străbate ca o lumină plăcută, prin atitudinea noastră. Știm bine că dintr-o inimă plină, se revarsă peste cei din jur ceea ce are ea mai prețios. Astfel, creștinul cu inima plină, va ști să răspândească într-un mod copleșitor în jurul său, măreția de cetățean al Ierusalimului duhovnicesc, adică un copil al lui Dumnezeu cu adevărat mântuit și fericit.

Omenirea indiferentă și ostilă adevărului divin are mare nevoie de lucrători harnici și devotați, dar, mai întâi de toate, ea duce lipsă de bărbați, femei și tineri cu inimile pline de bucuria Domnului, cum a fost Neemia. Deci, este nevoie de oameni înviorați de adevărul divin, care să răspândească o mireasmă plăcută, să creeze o atmosferă de bucurie cuceritoare acolo unde le-a fost rânduit să trăiască: la birou sau în fabrică, pe ogor, la patul bolnavilor sau în armată. Avem nevoie de oameni senini, viguroși, îndrăzneți și credincioși a căror trăire să fie o bună mărturie, răspândind astfel razele bucuriei Domnului.

O astfel de mărturie va convinge lumea de starea fericită a copiilor lui Dumnezeu. Numai un creștinism îmbucurător poate câștiga suflete pentru Cristos. Iar în lumina lucrării lui Neemia la Ierusalim, să lăsăm ca și inimile noastre să fie copleșite de bucuria Domnului care să izbucnească într-o atmosferă sărbătorească, pentru a se repeta ce s-a întâmplat atunci: „*Și a fost o foarte mare veselie!*“ (v. 17).